

Спомини, брате, жалючі, мов шершні...
Тільки заплющу повік пелюстки:
У листопаді з сумної черешні
Скрапають кров'ю останні листки...

Тлусті снаряди лежать у рові.
Босі, корів пасемо на леваді.
По примороженій вранці траві
Мов по колючій ступаємо ваті.

Стопи, як листя черешні, багрові,
Небо гранітне нахмурить брову...
Ніби тепліше стоять пастушкові
Там, де корова надиха в траву.

Ти не забув, як шматок житняка
Бабця Гриниха — те нікуди діти —
Нишком давала нам з-під фартушка,
Щоб не сміялися ситіші діти?

Журно задумані на фотознімку
Ми біля батька, а батько — в труні...
З хлопцями в школу не піду я взимку.
Тужно дивитись у шибку мені.

Згодом у скелях на чуні й книжки
Я зароблю собі, носячи шпиці.
Потай від тебе мене пастушки
Чвалом гасати навчать на лошиці.

В клубі задушнім уперше побачу
Диво незнане на білій стіні.

Ревно над долею Павки заплачу...
Трудно і легко жилось, як у сні.

Що ж ви, літа, поздіймалися з лук
І летите, летите журавлями,
Прагнучи вічно зі мною розлук
Так, як жадаю я зустрічей з вами...

1980

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.